

CSOBÁDY CSILLA

„KERTÉSZ LESZEK, FÁT NEVELEK”

Kedves Pedagógustársak!

Előre is elnézést kérek, ha méltatlan a megszólítás, hiszen még csak tanárjelölt vagyok, de mégis úgy érzem, közösséget vállalhatok Önökkel. Engedjék meg, hogy már az elején olyat tegyek, amit kevesen szoktak: mérhetetlen hálámat és köszönetemet fejezem ki Önök iránt, hogy ezt a pályát választották, hogy hivatásuknak érzik az oktatást!

Most, hogy lassan elvégzem a tanulmányaimat, igazán felnézek Önökre. Nincs olyan egyetemi képzés, ami teljes mértékben felkészít arra, ami az iskolában vár ránk valójában. A szakmai tudás, az elmélet egy dolog, s még a gyakorlati órák, vagy maga a pedagógiai gyakorlat sem nyújt mindig teljes képet. Éveken keresztül, napról napra kitartani, készülni – hatalmas felelősség. Emellett óriási kihívás, mert ha a tananyag csak kis mértékben is (de azért időről időre mégis), a diákok folyton – és most már egyre gyorsabban – változnak. Egyrészt mindegyikük egy külön kis egyéniség, másrészt együtt egy közösséget alkotnak, ami újabb igényekkel, megközelítési módokkal jár. Ez pedig embert próbáló munka.

Érdemes arról is szót ejtenünk, hogy a tanári szerep mennyi mindent foglal magába: a tanítás mellett a nevelésre egyre nagyobb hangsúly kerül. Az életre való nevelésre. A mai világban, ahol az információk elképzelhetetlen mennyisége érhető el számunkra, fontos, hogy a gyerekeket arra (is) tanítsuk, hogyan gazdálkodjanak ezekkel az információkkal, hogyan gondolkodjanak róluk kritikusan, s válogassák meg azokat. Az ismeretek fényében hogyan beszéljessenek, vitázzanak (merthogy

ez is fontos) egymással, hogy tegyék ezt elfogadással, együttérzéssel, tisztelettel, vagy hogyan működjenek egy csapatként.

A tanárok – tehát az Önök – felelőssége egyre nő, az elvárások egyre nagyobbak, csak furcsa módon ezzel ellentétesen arányos a megbecsülés, a tisztelet mértéke. Ne csodálkozzunk, hogy a pedagógushallgatók nagyobb része az egyetemet elvégezve nem áll pályára, inkább más szakmát választ.

Sokan irigylik Önöktől a hétvégéket, a különböző szüneteket. De vajon hányan gondolnak abba bele, hogy a pedagógus munkája nem ér véget ott, hogy a tanár kilép az iskolából. Általában otthon folytatódik a munka: a következő napra (tehát több órára) való felkészülés. Ehhez kellenek megfelelő tantárgyi ismeretek, az adott témával kapcsolatos legfrissebb információk felkutatása, fókuszba helyezve az osztály klímáját, összetételét, a gyerekek individuális képességeit, érdeklődését. Természetesen ott vannak még a felmérők, dolgozatok, fogalmazások, egyéb beadandók javítása (ami a betűk megfejtésével kezdődik), esetleg ezek előkészítése a következő napra. Figyelni kell arra, hogy az óra ösztönzően hasson a diákokra, élvezzék, mégis megtanuljanak mindent, ami az általános elvárás. Miután mindent előkészítettek, kedves Tanártársak, még a következő napon mindig lehet (jobb esetben csak) egy olyan gyerek, aki „bal lábbal kelt fel”, s az egész koncepció, a sok órás munka meghiúsul. Ilyenkor lép életbe a tanár mentálhigiénés énje, hiszen amíg a gyerekek lelkileg nincsenek rendben, s nem beszélhetik ki a problémáikat (ehhez szükséges természetesen kialakítani egy bizalmi légkört), addig keveset ér a

fáradozásunk, hogy megtanítsuk őket bármire. Továbbá a tehetségek felfedezése, s kibontakoztatása sem egyszerű feladat, a versenyeknek és egyéb lehetőségeknek való utánajárás, azokra történő felkészítés, esetleges szakkörök indítása mind rengeteg plusz energiát és időt vesz igénybe.

Eddig csak a gyermekekről esett szó, de ne feledkezzünk meg a szülőkről sem, akik, valljuk be, nem mindig könnyítik meg a munkájukat, kedves Kollégák. Természetesen osztályfőnökként a teendők közé tartozik a családi háttér feltérképezése, s az esetleges nehézségek kiküszöbölése, ami talán a legnehezebb.

Kedves Pedagógusok! Talán észre sem vették a sok teendőjük között, hogy valóban mennyi mindennel foglalkoznak. S itt még a magánéleti szerepekről szó sem esett. Feltételezem, annyi óra nincs egy napban, sem nap az évben, hogy mindezt tökéletesen győzni tudják. Ezért szeretném megnyugtatni Önöket, hogy nem baj, ha hibáznak, ne dőljenek be a valótlan elvárásoknak!

Bármennyi ideje is vannak a pályán, kérem, legyenek rugalmasak, nyitottak az újításokra, a fiatalok ötleteire, segítsenek nekik reálsan látni a világot, segítsék a „zöldfülű” pályakezdőket a munkájukban. Kívánom, hogy Önök is végezzék örömmel, elhivatással a munkájukat, gondoljanak gyakran a mosolygó arcokra, s az évek múltán visszatérő hálás ölelésekre és köszönetekre. Valóban nehéz ezt úgy végezni, hogy ne fáradjunk bele, de hiszem, hogy lehetséges. Találják meg a mindennapok apró örömeit, töltsék meg ezekkel!

Mindezekhez sok erőt és boldog pedagógusnapot kívánok!